

Újlaki Hangok

www.ujlakitemplom.hu

Úrnapja

Az Egyház ezen a vasárnapon Jézus Krisztus Testét és Vérének ünnepli. Az ünnep tartalma kimeríthetetlenül gazdag. Ezt a gazdaságot a Szentírásban található elnevezések sokfélesége is jelzi: Eukarisztia (hálaadás), kenyértörés, áldozat, lakoma, megemlékezés. Az Oltárszentséget, pedig amely az Úr valóságos jelenlétét fejezi ki ezen a napon díszes körmenetben az utcákon és a tereken át viszik, jelezve a világ számára, hogy Isten nem csak a templomokban kíván jelen lenni, hanem az emberek hétköznapi életét is meg kívánja szentelni. Ezek közül a jelentések közül most az egyik legfontosabbról, az **áldozatról** szólnak. Jézus húsvéti áldozata hogyan van jelen az életünkben?

Néhány évvel ezelőtt egyetemista fiatalokkal a Péterfy Sándor utcai kórházba mentünk, ahol magatehetetlen betegeket, öregeket látogattunk meg. Ezek a fiatalok már évek óta bejártak ebbe a kórházba. Az volt a módszerük, hogy csoportosan bementek egy kórterembe, imádkoztak, énekeltek, aztán egyenként odamentek a betegekhez, személyesen is beszélgettek velük. A pap eközben gyóntatta és áldoztatta őket. Az egyik beteggel, Lajos bácsival már régóta tartottam a kapcsolatot. Már az első beszélgetésünkkel elmondta, hogy nem hisz Istenben, mert nagyon sok borzalmon ment keresztül az életében, és ezt nem tudja összeegyeztetni Isten emberszeretetével. Feltűnt azonban, hogy hitbéli kételyei ellenére szívesen beszélget a hitről és a vallásról. Lelki és teológiai könyveket is kért tőlem. Az egyik pénteken, amikor a kórházba mentem, a betegeket látogató közösség egyik tagja már előre jelezte, hogy a Lajos bácsival nagy dolog történt: megtért. Az előző pénteken már meggyónt egy másik papnál, vasárnap pedig volt szentmisén és áldozott is. Kíváncsi voltam hogy mi váltotta ki benne a fordulatot.

Amikor ezt megkérdeztem tőle, egy lelki könyvet adott a kezembe, kinyitotta, rámutatott az egyik imára, hogy olvassam el. Egy nagyon egyszerű ima volt, hálából azért, hogy **Jézus életét adta értünk emberekért**. Ennyi a történet. Lajos bácsit az indította meg, hogy őérte is, aki teljesen magányos és elhagyatott volt, Jézus meghalt. Az utolsó vacsorán pedig az átváltoztatott kenyérben és a borban Jézus önmagát adta tanítványainak, meghagyva nekik, hogy „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre”.

Ha Úrnapjának az üzenetét meg kívánjuk fogalmazni, az egyik fontos mondanivaló éppen ez lehet számunkra. Mi emberek gyakran önzőek vagyunk, a saját javunkat és érdekeinket tartjuk szemünk előtt, Isten azonban végtelen jósággal és szeretettel fordul felénk. Felveszi emberi természetünket, szembefordul azokkal a gonosz erőkkel, amelyek nem tudják elviselni a szeretetet, magára vállalja emberi bűneinket és az Atyának való engedelmisségével megvált minket. Ez a tanítás minden keresztény ember számára jól ismert, s talán éppen emiatt nem vált ki belőlünk mindig megdöbbenést és örömet. A nem keresztény vagy a kételkedő ember számára ez a felismerés azonban megrendítő erővel hathat, mint ahogy ez Lajos bácsi esetében is így történt.

A keresztény ember ezt az örömet Úr napján kiviszi az utcára. A körmenet egy jel a világ számára. Annak a jele, hogy a megváltás megtörtént, a Megváltó közöttünk van, és ma is kész arra, hogy levegye az emberek válláról a bűn terhét, megerősítést adjon, és velük legyen hétköznapi életükben. A körmenetben vonuló emberek erről tesznek tanúságot. Azoknak pedig, akik az ablakokból nézik az Úr vonulását, van esélyük arra, hogy ne csak az ablakaikat, hanem a szívüket is megnyissák előtte és beengedjék Őt az életükbe.

Ferenc atya

„Az Úr Lelke nyugszik rajtam, mert az Úr kent föl engem.”

Anzelm atya vezetésével pünkösdi előkészületként abból a mondatból indultunk ki, amelyet Jézus a názáreti zsinagógában olvasott fel Izajás próféta könyvéből (Lk 4,18a vö. Iz 61,1a), s amelyet önmagára vonatkoztatott. Az „Úr” szót az ószövetségi iratokban Istenre értették, az Újszövetségben már egyértelműen Jézus Krisztusra utal (Fil 2,11). A Második Isteni Személy közénk jött és itt maradt: bár a mennybemenetel óta fizikailag „csak” az Oltáriszentségben van jelen, azonban életünkben bármikor, bárhol megjelenhet – az evangéliumi elbeszélésekhez hasonlóan (pl. Lk 24. f., Jn 21. f.). Figyelemreméltó, hogy az evangélium lényegét az apostolok a Feltámadással történt találkozások ellenére nem ismerték fel (ApCsel 1,6), csak amikor megkapták a Szentlelket.

Isten Lelke már a teremtéskor ott lebegett a vizek felett (Ter 1,2), mint a megváltásra és megdicsőülésre vonatkozó remény záloga. Az Atya küldi a Fiút, hogy végbevigye a megváltás művét, a Lelket pedig ketten küldik, hogy megszenteljen mindent, de a teremtés – kinyilatkoztatás – megváltás – beteljesítés valójában a Háromszemélyű egy Isten műve. Amikor az Ige tanított, nemcsak magát adta, hanem a teljes Isten kinyilatkoztatását – a törvényt hitelesen a törvényalkotó értelmezheti –, amit a nép is megérezett: úgy tanított, mint akinek hatalma van (Mt 7,29). Jézus kijelentései performatívak, vagyis elhangzásukkor el is érik a kijelentett hatást, átalakítják a hallgatót, akárcsak a teremtéskor (legyen – és lett), és így az újjáteremtés kezdete (Jel 21,5). Ez a változás lényegesen erősebb és tartósabb, mint a saját elhatározásaink, amelyeket például szentségimádás során élünk át, megmagyarázhatatlan és elképzelhetetlen gyógyulásokat okozva: a Teremtő képes betölteni a jónak a hiányát.

Jézus Krisztus valóságos emberként gyakran imádkozott – ez az Istennel való sajátosan emberi kapcsolatforma –, és folyamatosan figyelt az Atyára és a Lélekre. Ennek egyik legmeggrázóbb példája az Olajfák hegyi vérrel verejtékezés: iszonyatos vívódás volt a „vedd el tőlem ezt a kelyhet” és a „ne úgy legyen, ahogyan én akarom, hanem ahogyan Te” (Mk 14,36) között. Jézus azonban engedelmes és hűséges maradt az Atyához és a Lélekhez, kimondta a maradandó igent a megváltásra – pedig emberként nehéz lemondani saját akaratunkról, különösen ilyen határhelyzetekben – emberi természetben, így azt is bevonva a megváltásba.

Jézuson ott nyugodott a Lélek, és mivel az Egyház az ő titokzatos Teste, amelynek ő a Feje (1Kor 12,12-27., Ef 1-2. f.), ezért állíthatjuk, hogy az Egyházon, mint egészen és tagjain egyenként is ott nyugszik a Lélek, vagyis a Lélek kegyelme az Egyházon belül működik. Krisztus Teste az üdvösséget szolgálja, és mint az emberi testnek is, lehetnek beteg részei, amelyek mégis hozzá tartoznak. Az Egyház is meggyötört test, amely azonban a feltámadást is magában hordozza, amint a keresztre feszített Úr testét is sebek borították, és ezek a megdicsőült testen is megmaradnak, amennyiben megváltásunk eszközei.

A felkentség Istennek lefoglaltságot jelent – ez felfoghatatlan méltóság és azzal arányos felelősség is. Ezt

jelzi a frissen megkereszteltek, a bérmandók, a papi rendben részesülők és a királyok krizmával történő felkenése. A krisztusi érettségre eljutó személy a bérmandásban mondja ki önállóan az igent, és ehhez ragaszkodnia is kell, mert lehetnek hullámhegyek és -völgyek, esetleg elfordulás, hűtlenség is – akárcsak a házasságban –, de mindig adott a végső visszafordulás lehetősége, hiszen Isten, aki elkötelezte magát irántunk, önmagát nem tagadhatja meg (2Tim 2,13.). A szent rend tagjainak sajátos feladata a Transzcendensről való tanúskodás, az emberekről történő gondoskodás a szentségek kiszolgáltatása és vigasztalás formájában, továbbá a szentmise bemutatása Jézus Krisztussal való személyi egységben, az utolsó vacsora „újra átélése”. Az ő szavuk segíthet a jó választásában, amikor Isten Szava és a kísértő ámitó suttogása tusakodik bennünk.

Régen az embernek volt elsődleges tapasztalata arról, hogy milyen szörnyű, ha „elfeledkezik” Istenről, ezért igyekeztek vallásosan, komolyan élni a mindennapokban is. Manapság a felgyorsult világban észre sem vesszük, hogy elfelejtettük Istent. Létszükséglet, hogy megálljunk időnként és rátekintsünk Istenre, sőt, továbbélve ne csak imádság közben, hanem állandóan Istenre függesszük lelki szemünket, hogy az ég és föld közötti kommunikáció valóban folyamatos legyen. Mindannyiunknak megvan az Istennek lefoglaltságából következő hármasság feladatunk: királyi, prófétai és papi. Szüntelenül döntéseket hozunk, amelyekkel kormányozzuk magunkat és környezetünket, és egyben jó vagy rossz példánkkal tanítunk. Ha hiteles a tanúságtételünk, Isten rajtunk keresztül megszentel mindenkit – amint ezt a szentek életéből is tapasztalhatjuk. Felelősek vagyunk tehát azért, amit életünk, szavaink, tetteink másokban kiváltanak. E súly alatt nem szabad összeroppanni, hiszen csak Istenben való tiszta hit, bizalom kell hozzá, hogy az ő szólítására merjünk beugrani a teljes sötétségbe. Ennek fényében kicsinyessé válnak félelmeink, amelyek számtalanszor meggátolnak abban, hogy őrangyalunk segítő szavát kövessük, és ne emberi, hanem isteni mértékkel mérjünk. Azt is fel kell ismernünk, hogy állapotbeli kötelezéseink és a Szentlélektől származó indításaink sosem lehetnek egymással ellentétesek, hiszen ugyanazon Lélekkel való együttműködésben teljesíthetők, legfeljebb mi nem látjuk az adott pillanatban összetartozásukat vagy a feloldó megoldást.

Jézus Krisztus átformáló kijelentése: a „vegyétek a Szentlelket!” a nagy missziós parancsban az Evangélium hirdetésére a világba küldött apostolok haláláig tartó hűségében kézzel foghatóan megtapasztalható. Ez ránk is vonatkozik: a Lelket nem lehet visszaadni, és bár nem tudunk folyton mindent jól tenni, képesnek kell lennünk újra és újra visszatérni ahhoz, akivel együtt kell cselekednünk, és minden döntésünk mélyén meg kell jelennie az alapvető elköteleződésnek, a keresztségi fogadalomnak.

A „Fájdalmas olvasó” harmadik titka: Aki érettünk a keresztet hordozta

„Kényszerítettek egy arramenő embert, Cirenei Simont, Sándor és Rífusz atyját, aki éppen a mezőről jött, hogy vigye a keresztet. Majd kivezették arra a helyre, amelynek Golgota, azaz Koponyahely volt a neve”(Mk 15, 21-22)

A keresztút titka ez, azé az egykori keresztúté, amelyet járva az agyongyötört Jézus eljut a jeruzsálemi vesztőhelyig. Ha máskor nem, általában a nagyböjti időszakok péntekjein próbáljuk követni, átélni, átélmedkedni, hogy hogyan is történt és mit jelent számunkra a keresztút. Most pedig arra igyekezzünk rányitni a szemünket és szívünket, hogy mit jelentett ez Jézusnak: még mindig nem az utolsó állomását a megváltásunkért vállalt szenvedésének, de az utolsó előtti megpróbáltatást, azt, amely biztosan a reá váró kínhalálhoz vezet. Jézus a kereszt hordozásában megmutatja nekünk, hogy az addig elszenvedett kínzások után is, erejének utolsó maradékával is, folytatja a megváltásunkért vállalt életáldozatának színhelyére vezető utat. Miközben még ezt a megpróbáltatást és gyötrelmet is el kell viselnie, kényszerből, hiszen „kivezették arra a helyre”, rá kell döbennünk, hogy Jézus a kereszt hordozását nem csak elszenvedi, hanem cselekvő részt vállal benne, ameddig csak bírja. Különös üzenete van annak, hogy Cirenei Simon révén a másik ember részvétele is teret kap ebben a cselekvésében. Gondolhatnánk azt is, hogy mindez a véletlen műve, a Jézus Krisztust a kivégzés helyszínére vonzó katonának a kénye-kedve alakította úgy, ahogy történt – ami részben úgy is van, de mégis: sokkal többről van itt szó!

Jézus kereszthordozásának, keresztútjának mindkét szakasza megérint bennünket: Az első, amelyben egyedül, végletesen magára hagyottan vonzólja-cipeli a kereszt súlyos terhét, a keresztfának a vállaira tett-kötözött durva gerendáját. A megostoroztatás, a tövissel való megkoronázottság, az összes brutális, megszégyenítő és megalázó előzmény után, a fájdalomtól, a vérvesztéstől, a teljes testi-lelki kimerültségtől járnai is alig tudó Jézust látjuk a keresztfa súlya alatt roskadozni. Vállain az ostorcsapások által felszakított részeket összefüggő sebbé gyötri-dörzsöli az otromba gerenda, térdét a földre-zuhanás okozta újabb sebek vérzik fel. Összetörtségében is, mégis, odaadja teljes emberségét, maradék erejét összeszedve, hogy beteljesíthesse azt, amiért kiüresítve önmagát, közénk jött. Szívszorító látnunk, hogy a megváltó Krisztus teljes embersége ugyanúgy véges, mint bármelyikünké... nincsenek titkos isteni tartalékai, sem testiekben, de lelkiekben sem, amelyek kisegítenék Őt ebben borzalmas helyzetében, amelyben a fizikai állóképessége határaihoz érkezett, annyira, hogy az már-már „veszélyezteteti”, hogy a megváltás áldozata az Írás szerint teljesülhessen be. A Krisztus által teljes mélységében vállalt emberi mivoltunk lényegéhez tartozik az emberi egymásra-utaltság is, amelynek megjelenítése Cirenei Simon segítők közreműködése. A katonák persze nem ezért kényszerítik Simont a segítségre, de azzal, hogy ő már nem csak a kényszer hatására teszi, amit tesz, hanem szolidaritást vállalva a meggyötört Emberrel, örök időkre szóló jelle válik; az emberek egymásrautaltsága idején vállalható,

valóban egyedül emberi magatartás jelévé. A keresztút második szakasza ez, amelyben Jézus ugyan továbbra is egyedül marad halálraítéltségében és megváltói küldetésében, de Cirenei Simon közreműködése különös módon támogatja Őt. Nem lehet kétségünk afelől, hogy Jézus Krisztus küldetésének teljesülését segíti, pedig, a felszint tekintve, ez a segítség paradox módon a vesztőhely felé vezet. Amikor nehéz, szélsőséges, általunk akár teljességgel átláthatatlan helyzetben csatlakozunk embertársainkhoz, hogy segítségükre legyünk, gondolhatunk Cirenei Simon példájára, aki elfogadva az adott helyzetben reá jutó feladatot, lelkében is csatlakozott Krisztushoz a kereszt hordozásában.

Rajtakaphatjuk magunkat, hogy, a legnagyobb együttérzéssel eltelve is, mennyire távolról-kívülről látjuk, szemléljük a kereszt súlya alatt roskadozva a földi értelemben vett végkifejlet, a keresztalál felé haladó Krisztust. Hagynunk kell, sőt, el kell fogadnunk, hogy valóban magával ragadjon, és minket is a kereszt hordozására ragadtasson a keresztjét hordozó Krisztus. A keresztút-járás hagyományosan kialakult, mélységet és fájdalmas szépséget árasztó állomásai – Jézus találkozásai: Édesanyjával, a jeruzsálemi asszonyokkal – mind fontos üzenetet közvetítenek számunkra, akárcsak a résztvevő együttérzést megjelenítő-megszemélyesítő jelenet Veronika gesztusával. A Via Dolorosa szenthagyomány megőrizte részletei arra mutatnak rá, hogy Krisztusunk még ebben végletes helyzetben sem a saját sorsával törődik. Meg kell tanulnunk Tőle azt, ahogyan mindent a küldetésén keresztül lát és él meg, és követnünk kell Őt, habár a mi küldetésünk nem is hasonlítható az övéhez, a megváltásunkhoz, amelyhez annak a nagyon is valóságos keresztnek a hordozása tartozott, a Golgotára vezető halálménemben. „Ha valaki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen”, hangzik a krisztusi tanítás. Súlyos szavak ezek, amelyek valódi értelmét, amikor elhangzottak, hallgatói még teljes mélységében talán fel sem fogták, de amelyeket mi nem engedhetünk el a fülünk mellett, különösen nem, ha a keresztet halálra váltan is hordozó Krisztusra tekintünk. Őt látva megérthetjük és megélhetjük, hogy nincsenek előfeltételek, hogy milyen „edzési állapotban”, milyen követelmények teljesülése esetén kelhet ezt megtennünk, hiszen: a tanítvány nem különb a Mesterénél, akinek pedig az erői végletes elfogyása után kellett felvennie a keresztet! Akármilyen is az a kereszt, amelyet Krisztus szava szerint fel kell vennünk, és akármilyen szenvedésekkel, erőkifejtéssel bajlódunk vele, egészen a végsőkig, azt biztosan tudhatjuk, hogy Jézus Krisztus előttünk járt és jár a kereszthordozásban, a keresztúton, megmutatva, hogy ez a sokszor rémületesnek, vállalhatatlannak tűnő út a feltámadáshoz, az örök életre vezetett, és vezet minket is.

Újlaki emlékek nyomában (VIII.)

A várossá fejlődés kezdetétől Újlak utcahálózata a középkori utak nyomvonalához igazodva, teljesen a domborzat hatása alatt keletkezett. A Duna partszegélye mentén szinte egyetlen utcából állt, de amint a domborzat megengedte, a Szépvölgy irányába terjeszkedett; Óbuda felé pedig sugarasan elágazott. Ennek sajátos bizonyítéka, hogy Buda felől Óbudát az ún. *újlaki szűkületen* [a Kavics utcának a Frankel Leó út és Duna part közötti szakasza] keresztül lehetett gyorsan elérni.

A Császárfürdő irányából megközelítve, ezt a környéket később így írta le Rupp Jakob:

„Tovább haladva az ember az újlaki nagy térre ér, melyről Ó-Budára két utca vezetvén három sor ház szemlélhető; a középső a Sz. Háromság szobrával szemközt eső csoportban 1760 körül Kreszelbauer Ferencz kovács, Ris Ferencz mészáros, és Knocz Ferencz molnár házai állottak; a templom előtt, mely 1793-ban, lecsapván tornyára a villám, kijavított, volt és van még: az 1793. megnagyított elemi iskola és a vámszedő házikó.” Az említett tér [a Zsigmond tér] a XVIII. század közepén sokkal nagyobb volt a jelenleginél, s akkoriban itt volt Újlak piaca. *Széna térnek is nevezték, mert itt árulták nagyban a szénát.*

Az utak gyakran azoktól a helységektől kapták elnevezésüket, amelyek felé vezettek, az utcák pedig legtöbbször egy-egy kocsmá-, üzlet- vagy fogadó-cégér, illetve azok birtokosa, esetleg egy jelesebb épület után. A főközlekedési útvonal az egész Budát és Újlakot átszelő *Landstrassen* (Országút) volt, melyet később átvezettek az *Altöfner Gasse*-ra (Óbudai utca), a mai Lajos utcára. A *Wiener strassen* (Bécsi út) nevének többféle változata is volt: a postaútra utalt a *Poststrassen*, mert erre járt Bécsbe a postakocsi; más elnevezése a Fő út, vagy Hosszú út volt.

A XVIII. század elején budai szőlőkben a vörösborot adó kék szőlőfajták egyre inkább elterjedtek. Elsősorban a Sas-hegy, a Gellérthegy, a Nap-hegy, a Rókus-hegy, a *Mátyás-hegy*, a *József-hegy* napos oldalain termelték a leghíresebb borokat. Nem véletlen, hogy az *Újlakot övező hegyek felé vezető utcanevek gyakran a szőlőtermesztésre utaltak.* A *Weingartstaig* keskeny, meredek út (azaz: Szőlőskert ösvény) volt a Szemlőhegy oldalában, párhuzamosan haladt a *Landstrasse*-val és a dúsan termő szőlőhegyekbe vezetett; ugyanúgy, mint a *Weingartstrassen* (Szőlőskert út), a mai Ürömi utca, de ezt *Neue Welt Gasse*-nak (Újvilág utca) is nevezték; az utca felső végén később épült új házcsoport után. [R. Rév Sándor]

A városrész központja a XIX. század közepére fokozatosan átkerült a Lujza (a mai Kolosy) térre.

A tér környezete az elmúlt több mint 150 év alatt az átépítések következtében sokat változott, de a tér mindmáig megőrizte jellegzetes alakját.

A Lajos utca képe az 1890-es években

(Klöz György felvételén jobbra az 1867-ben alapított Lujza Gőzmalom Részvénytársaság épülete látszik)
[Felvétel a FSZEK Budapest Gyűjteményéből.]

1870-ben halottak napján hatalmas tömeg részvételével, nagyszabású, nemzeti érzelmeiktől fűtött megemlékezés keretében avattak közös síremléket a Kerepesi úti temetőben a szabadságharcot követő megtorlás kilenc áldozatának. Ezek egyike volt KOLOSY GYÖRGY, akit 1850. január 23-án akasztottak fel a hírhedt pesti Újépületben, mert 1848. szeptember 28-án részt vett a fővárosba érkező császári biztos, Lamberg gróf elleni merényletben. *A Fővárosi Közmunkák Tanácsa 1900-ban – kivégzésének 50. évfordulóján – róla nevezte el Óbudán a korábbi Lujza teret.*

Dr. Ráday Lóránt

„Az újlaki tábor léte fontos az Úrnak...”

Ezt olvastam az Újlaki hangok első számának egyik cikkében, melyet Lasetzky Kriszta néni, a napközi megalakítója írt. Éppen ezért mi, fiatalok, első táborozók idén is szervezünk nyári napközis tábort, hogy tovább vigyük ezt a gyönyörű újlaki hagyományt. Az idei nyári napközis tábor június 14-től július 2-ig tart a plébánia egész területén! Reggel 8 órától délután 4 óráig szeretettel várunk minden olyan óvodást, iskolást, fiatalot és idősebbet, aki egy jó társaságban, családi légkörben, jobbnál jobb programokkal szeretné eltölteni a nyár első 3 hetét! Részletes információk a www.ujlakitemplom.hu/napkozi oldalon, vagy telefonon Lasetzky Krisztánál (06 30/5777378) és Kovács Bettinél (06 30/9388292). E-mailcímünk: ujlakinapkozi@gmail.com. Várjuk a jelentkezőket!

A Torinói Lepelnél jártunk

2010. április-májusában rövid időszakra ismét lehetővé vált, hogy hívők ezrei, milliói róják le tiszteletüket Krisztusnak a torinói Keresztelő Szent János templomban őrzött halotti leple előtt. Mi is megkaptuk azt az ajándékot, hogy megpillanthassuk a Leplet, és – a látogatók végtelen folyamában – néhány percre megállva előtte, hálát adhassunk. A Lepel felé haladva az itt látható képet kaptuk, rajta a szentírási idézet: „És ti, kinek tartotok engem?” Képek, képzőművészeti alkotások, a zárán-doklathoz illő történeti egyházzenei részletek között előre haladva egy nagyobb terembe érve képernyőn kivetítve mutatták és magyarázták a Lepelre vonatkozó legfontosabb tudni- és látnivalókat, majd beléphettünk a Keresztelő Szent János templomba, s megállhattunk arra a bizonyos néhány percre a Lepel előtt...

A Lepel... első látásra is magára vonja a tekintetet, mint egyetlen igazán világos, sőt csaknem világító felület az egyébként elsötétített templomtérben. Függetlenül álló felület, fekvő téglalap formájában, üveg alatt és széles keretben, kivilágítva, de nem fénylik, inkább mintha belülről is áradna a fény belőle. Nem vagy annyira közel hozzá, hogy látnád a részleteket, és Lepel textil-voltát is inkább csak tudod-sejted, mintsem látod. Megrázóan szerény, alázatos és finom a látvány, egyáltalán nem látványos, sokkal inkább törékeny és kicsi – pedig jó nagy, teljesen kivehető baloldalt vízszintesen az arccal felfelé fekvő, jobbra a hátoldali alak. A Leplet ért tűz, víz, és egyéb hatások nyomai, mint sérülések és elszíneződések, erőteljesebben vannak jelen, Krisztus testének képmása hozzájuk képest halvány árnyalat, mégis érzed: igen ez AZ. Leborulnál az Atya szerető kedvessége előtt, amivel ezt a hihetetlenül törékeny, pontosabban sérülékeny, veszendőségét számtalan sérülésében, hiányzó foltjaiban és cakkos végeivel fennmaradt szövet által mutatott-hordozott üzenetét megőrizte nekünk. Nekünk, a 19., de még inkább és igazán a 20. és a 21. század embereinek, akik számára azt is lehetővé teszi, hogy a lepel hordozta üzenetből ne csak Krisztus borzalmas megkínzását, szenvedését és halálát, annak egyértelmű lenyomatát olvashassuk ki, hanem a feltámadását is! Ott állsz a Lepel előtt, de már kéri is, hogy lépj tovább, hogy jöhessenek a többiek – és, bár eddig sem kételkedtél – most már a meghatottság és a hála árad szét benned: igen, Krisztus meghalt értünk és feltámadt, aminek „tudományosan” valószínűleg nincs, és

nem is lehet dokumentuma, mert minden emberit meghaladó dolgokról van itt szó – a Lepel mégis az. A feltámadt Krisztus mellett érezhettek ilyesmit az apostolok a Tibériás tó partján. „Senki sem merte megkérdezni: ki vagy? - hiszen tudták, hogy Úr az”(Jn 21, 12).

Nagyszerű dolog, hogy a tiszteletadás felemelő, de nagyon rövid percei után vissza lehetett jönni a főkapun keresztül a templomba, és, most már időbeli korlátozás nélkül, ott lenni a hajóban, s csendben elmélkedve szemlélni a Leplet.

Talán nem is nézi az ember folyamatosan – mozognak előtte az emberek, hallod az ismétlődő, nagyon bensőséges, rövid fohász-szerű, elmélkedés-szerű mondatokat, amelyek hol női, hol férfi hangon szólnak. Ugyanaz, mégsem monoton, ismétlődik, mint a rózsafüzér, közben szíved és elméd csordultig megtelik, imádással és hálával. Itt tényleg igaz,

hogy szívével (is) lát az ember. Persze, az is az eszedbe jut: milyen lehetett annak, aki meg is érinthette a Leplet, amelyben Krisztus nyugodott – de mégsem vagy irigy amiatt, hogy te ezt nem teheted meg. Leírhatatlan az öröm és a bizonyosság, amit itt érez az ember, és nyilván ezért is maradt meg a Lepel, mert mi emberek már csak ilyenek vagyunk, szükségünk van erre az érzésre. Tudjuk, hogy a Lepel – nem úgy, mint az Oltáriszentség – nem maga Krisztus, mégis, nagyon átélhetővé teszi számunkra Krisztus emberi voltát, szenvedését-halálát, és ami a leginkább felemelő: a feltámadást! Átéltük azt a csodát, hogy ez UGYANAZ a halotti Lepel, amelyben kétezer évvel ezelőtt Krisztust eltemették, és amelyből feltámadt! és mi itt lehetünk előtte. Köszönjük és köszönjük, százszor is, kimondva és kimondatlanul is.

A Lepel tényleg több mint egy tárgy, és annál is több mint egy akármilyen fontos és igaz erekye. A Lepel: szeretet-telien és finoman, de mégis erőteljesen szóló üzenet, amely mindenkinek szól, de csak az „tudja venni”, csak az „veszi”, aki hagyja, hogy neki szóljon, aki képes rá, és be is akarja fogadni ezt az üzenetet. A már megismerteken túl is sok mindent hordozhat, tartalmazhat a torinói Lepel, olyasmit is, amit még csak elgondolni sem tudunk – ezt is éreztük a Lepel meglátogatása, és a róla szóló részletes ismertetések, kiállítások megtekintése után, miközben azt is éreztük, hogy „lángolt a szívünk”... az örömtől és attól a szeretettől, ami mindebből áradt reánk.

Miserend:Újlaki plébániatemplom:hétköznapokon: 6³⁰ és 18⁰⁰vasárnap: 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰Szent Mihály kápolna: vasárnap 11⁰⁰Szent István kápolna: hétköznapokon: 17³⁰
vasárnap 9⁰⁰ és 11⁰⁰**Gyóntatás:**

hétfő, kedd, szerda: esti szentmise előtt

csütörtök: esti szentmise után

péntek: 17.³⁰ - 18.³⁰vasárnap: 10.⁰⁰ - 11.³⁰**Szentségimádás:** minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti szentmisék után ½ 8-ig.**Zsolozsma:** péntek 7⁰⁰; vasárnap 17³⁰**Gyermekeinkért** ajánljuk fel minden hónap 21-én az este 6⁰⁰ (vasárnap a reggel 9⁰⁰) órai szentmisét.**Gyermeket váró házaspárokért** ajánljuk fel minden hónap első szombatján az esti 6 órás szentmisét.**Plébániánk rendszeres programjai:****Iroda** (Bécsi út 32. Tel: 335-3573):hétfőn és pénteken 10⁰⁰ – 12⁰⁰,kedden, szerdán és csütörtökön 16⁰⁰ – 18⁰⁰.**Karitás:** (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰ – 19⁰⁰**Könyvtár:** vasárnap 9⁰⁰ – 10³⁰ között.**Nyugdíjas klub:** minden kedden délelőtt 10⁰⁰ órakor a Szent Erzsébet teremben.**2010. Június**

„Ha nem eszitek az Emberfia testét és nem isszátok a vérért, nem lesz élet bennetek.”

1. K. Szent Jusztinusz vértanú
2. Sze. Szent Marcellinusz és Szent Péter vértanúk
3. Cs. Lwanga Szent Károly és társai vértanúk
5. Szo. Szent Bonifác püspök és vértanú
6. V. **KRISZTUS SZENT TESTE ÉS VÉRE**
Magdeburgi Szent Norbert
8. K. Prágai Szent Ágnes szűz
9. Sze Szent Efrém diakónus, egyháztanító
11. P. Jézus Szentséges Szívének ünnepe
Szent Barnabás apostol
12. Szo. Szűz Mária Szeplőtelen Szíve
13. V. **ÉVKÖZI 11. VASÁRNAP**
Páduai Szent Antal áldozópap, egyháztanító
15. K. Árpádházi Boldog Jolán
19. Szo. Szent Romuald apát
20. V. **ÉVKÖZI 12. VASÁRNAP**
21. H. Gonzága Szent Alajos szerzetes
22. K. Fischer Szent János püspök és Mórús Szent Tamás vértanú
24. Cs. Keresztelő Szent János születése
26. Szo. Alexandriai Szent Cirill püspök, egyháztanító
27. V. **ÉVKÖZI 13. VASÁRNAP**
Szent László Király
28. H. Szent Ireneusz püspök, vértanú
29. K. Szent Péter és Pál apostol
30. Sze. A római egyház első vértanúi

Teadélelőtt: a hónap második vasárnapján a 9⁰⁰ órai szentmise után, a Szent Erzsébet teremben.**Játszóház:** minden csütörtökön 10-12 óráig a Szent István teremben (Felvilágosítás: Ordódy Klára 20/512-6605)**Kóruspróbák:** kedden és csütörtökön 19⁰⁰-21⁰⁰ a Szent István hittanteremben. Minden érdeklődőt szeretettel várunk.**Hírek**

❖ **Az idei nyári napközis tábor** június 14-től július 2-ig tart. Részletes információk a www.ujlakitemplom.hu/napkozi oldalon, vagy telefonon Lasetzky Krisztánál (06 30/5777378) és Kovács Bettinél (06 30/9388292). E-mailcímünk: ujlakinapkozi@gmail.com.

❖ **Templomunk búcsúnapját** idén július 4-én, vasárnap tartjuk meg. Az ünnepet az esti szentmisét követő koncerttel zárjuk, melyen felhangzik Joseph Haydn: Missa Brevis No. 7 in B „Sancti Joannis de Deo” című műve.

Örök hűséget esküdtek egymásnak:

Dr. Kapocsi Novák Pál és Dr. Biaci Rea Erika,
Molnár József és Ercsényi Márta,
Harmat László és Géczy Viktória,
Tóth Béla és Szabó Nóra,
Mancuso Stephen Antony és Lindner Luca
Misák Csaba és Fülep Kamilla,
Fehér Zsolt és Németh Stefánia,
Zombory Mihály és Dr. Gulics Boróka,
Barthos Péter és Jákló Judit

Családi események**A keresztség szentségében részesültek:**

Faller Boglárka Anna, Szabó Barnabás, Banos Kamilla, Kangyella Alíz Anna, Kérszigeti Kira Ilona, Winkelbauer Anett Anna, Tózsér Eszter

Halottaink:

Pál Ferenc (79), Óvári Sándorné (82),
Pál Tiborné (92), Dr. Dományházi Béla (88),
Boér Irén, Dr. Udvardy László (42),
Balogh Jánosné (65), Somogyi Lászlóné (89),
Buzásiné Szekeres Judit (56), Sütő Sándorné (68)

Újlaki Hangok az Újlaki Katolikus Plébánia lapja, megjelenik havonta. **Kiadja:** Újlaki Sarlós Boldogasszony Plébánia, 1023 Budapest, Bécsi út 32. **Felelős szerkesztő:** Dr. Beran Ferenc plébános, cikkeket-híreket az ujlakiplebanos@gmail.com címre, vagy a Felhévizi úti postaládába várjuk, **lapzártá:** minden hónap 20-a.